

มติชน

วันพฤหัสบดีที่ 23 สิงหาคม พุทธศักราช 2544

นักศึกษาคือผู้มีโชค

ผู้

คนที่อยู่ในช่วงวัยปัจจุบันถือได้ว่าเป็นช่วงวัยที่ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของคุณภาพชีวิตมนุษย์เดิมแก่ที่สุดของช่วงวัยหนึ่ง หรืออาจมากที่สุดก็เป็นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยได้เห็นการเปลี่ยนแปลงในรอบ 50 ปีที่ผ่านมาอย่างเด่นชัดอย่างยิ่ง

จากการเดินทางไปยังมณฑล(แหล่งชาทะเลที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้น) เมื่อ 50 ปีก่อนที่ต้องพึ่งพาขนานนามคนข้ามแม่น้ำบางปะกงยามเมื่อสะพานเทพสุดาหรือยังมีได้สร้าง และการเดินทางที่หันหลังให้บนถนนลูกรัง ฐานะของและจับทุรีไปสู่อการเดินทางด้วยถนนสี่เลน(แยกของจระไปและกลับ) ถึงจับทุรีด้วยรถนิวมอเตอร์

จากรายได้ที่เป็นเงิน 2,000 บาทต่อคนต่อปีเมื่อปี 2504 (ปีแรกแห่งการมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ) สู่วัยได้ที่เป็นเงินประมาณ 80,000 บาท ต่อคนต่อปีในปัจจุบัน และจากประชากรประมาณ 25 ล้านคน ในวัยเดียวกันไปสู่อประชากร 82 ล้านคน ในปัจจุบัน

เยาวชนไทยปัจจุบันอาจลืมไปว่า เรายังอยู่ภายใต้การครอบงำของชีวิตประจำวันได้ด้วยการเดินทางที่ขาดลำบาก ฝ่ายผู้ปกครองคนเฒ่าประการมาชวนาน ทุกอย่างมิได้มีได้อย่างง่ายดาย ปราศจากประวัติศาสตร์ของกรรมขนานและการดูถูกเหยียดหยามของเร ทั้งที่ล่วงลับไปแล้ว และผู้อาวุโสที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะวัยหรือจน มีอำนาจหรือไม่มีอำนาจ มีชื่อเสียงหรือไม่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักกันกว้างขวางหรือไม่รู้จักกันต่างก็มีส่วนร่วมกันคนละเล็กละน้อยด้วยกันทั้งสิ้นในการสร้างสังคมของเราขึ้นมาจนถึงระดับนี้

เยาวชนจำนวนมากอาจไม่รู้ว่ ผู้ที่โชคได้มีโอกาสเรียนหนังสือสูงในระดับมหาวิทยาลัยนั้นอาจถือได้ว่าเป็นผู้โชคดีอย่างยิ่งคนหนึ่งในเพียงเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น แต่ในระดับโลกด้วย ลองดูตัวเลขกันก็ได้

จำนวนประชากรในโลกปัจจุบันมีประมาณ 6,000 ล้านคน โดยในสองล้านปีแรกของมนุษย์

ชาติ จำนวนประชากรเติบโตช้ามาก และนำไปเกิน 10 ล้านคน อย่างไรก็ตาม เมื่อเริ่มมีเกษตรกรรม เมื่อ 10,000 ปีก่อน จำนวนประชากรก็พุ่งสูงขึ้นและมีจำนวนประมาณ 250 ล้านคน เมื่อ ค.ศ.1 และในปี ค.ศ.1650 จำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเท่าตัวเป็น 650 ล้านคน และภายใน 200 ปีต่อมาอีกเพิ่มอีกหนึ่งเท่าตัวเป็น 1,200 ล้านคน ในปี ค.ศ.1850 และอีก 100 ปี ต่อมาก็เพิ่มอีกหนึ่งเท่าตัวเป็นเกือบ 2,500 ล้านคน และอีก 40 ปี ต่อมาก็เพิ่มเป็น 5,200 ล้านคน จำนวนประชากรปัจจุบันมีประมาณ 6,000 ล้านคน เท่ากับประมาณเกือบร้อยละ 6 ของจำนวนมนุษย์ทั้งหมด ที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้มา

ถ้าแบ่งประชากร 6,000 คนนี้ออกเป็น 3 กลุ่ม จำแนกตามระดับรายได้ ก็จะมีประชากรอยู่ในระดับรายได้สูง(GNP เฉลี่ยประมาณคนละ 25,870 เหรียญสหรัฐ) ประมาณร้อยละ 15 รายได้ปานกลาง(GNP เฉลี่ยคนละประมาณ

เหรียญสหรัฐ) ประมาณร้อยละ 25 และรายได้ต่ำประมาณ ร้อยละ 60(GNP เฉลี่ยคนละประมาณ 530 เหรียญสหรัฐ)

ผู้คนในประเทศที่ด้อยพัฒนามีโอกาสได้เข้ามีมาตรฐานการครองชีพอยู่ในระดับที่น่าพอใจ คนยุโรปทั้งหมดประมาณ 420 ล้านคน(ในกลุ่ม EU ประมาณ 360 ล้านคน และนอก EU ในยุโรปตะวันตกประมาณ 70 ล้านคน) ในทวีปอเมริกา

เหนือ 300 ล้านคน (แคนาดาประมาณ 32 และสหรัฐอเมริกาประมาณ 270 ล้านคน) ญี่ปุ่น 126 ล้านคน เกาหลีใต้ 46 ล้านคน สิงคโปร์ 4 ล้านคน ออสเตรเลีย 20 ล้านคน นิวซีแลนด์ 4 ล้านคนฮ่องกง 7 ล้านคน ไต้หวัน 23 ล้านคน

ในประเทศอาหรับประมาณ 6 ล้านคน(UAE บาห์เรน การ์ตา คูเวต) คนในอเมริกาใต้ก็ประมาณ 64 ล้านคน(อาร์เจนตินา 38 ล้านคน ชิลีประมาณ 18 ล้านคน) และคนในยุโรปตะวันออกอีกประมาณ 88 ล้านคน (สโลวาเกีย 6 ล้านคน สาธารณรัฐเช็ก 10 ล้านคน ฮังการี 10 ล้านคน โปแลนด์ 40 ล้านคน) รวมประมาณ 1,100 ล้านคน

มาตรฐานการครองชีพที่น่าพอใจ หมายถึงการมีอาหารกินครบทุกมื้อ เข้าถึงระบบสาธารณสุขทั่วโลก และระบบสาธารณสุข ที่มีคุณภาพพอควร มีน้ำที่สะอาดบริโภค ชีวิตมีความมั่นคงพอควร อยู่ในระบบการศึกษายาวนานถึงหรือกว่า 12 ปี และชีวิตมีความหวัง

ถ้าประมาณการว่าร้อยละ 25 ของคนในอาเซียน 10 ประเทศ ซึ่งมีประชากรรวมทั้งหมดประมาณ 500 ล้านคน ซึ่งเท่ากับประมาณ 125 ล้านคน มีระดับมาตรฐานการครองชีพในระดับดังกล่าวแล้ว ก็หมายความว่าจากจำนวนประชากรทั้งโลกประมาณ 6,000 ล้านคนนั้น จะมีประชากรที่มีมาตรฐานการครองชีพในระดับที่น่าพอใจรวมทั้งสิ้นประมาณ 1,225 ล้านคน (1,100+125)

จากตัวเลขข้างต้นนี้จึงอนุมานได้ว่า เยาวชนไทยทั้งหลายที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในปัจจุบันน่าจะอยู่ในจำนวน 1,225 ล้านคนนี้ด้วย ซึ่งหมายถึงว่า การเอาคน 6,000 ล้านคนมาขึ้นเรียงกันตามลำดับใหญ่ของมาตรฐานการครองชีพแล้ว เยาวชนไทยเหล่านี้ของเราจะยืนอยู่ในกลุ่ม 1,225 คนแรกอย่างไม่ต้องสงสัย

พูดง่าย ๆ ได้ว่า หากเอาคน 8 คนมาขึ้นเรียงกันตามมาตรฐานการครองชีพแล้ว กลุ่มเยาวชนไทยดังกล่าวก็จะยืนอยู่หัวแถว(หรือ "อะไรรประมาณนั้น" ตามสำนวนสมัยใหม่) หรือถ้าจะพูดในเรื่องของตำแหน่งความกินคืออยู่ที่แล้ว ก็หมายถึงว่าเยาวชนไทยเหล่านี้จะอยู่ในที่ท็อป 20 เปอร์เซ็นต์แรกของคนในโลก

ถ้าจะดูความโชคดียิ่งขึ้นกว่านี้ของเยาวชนไทย ก็เพียงพอว่าในจำนวน 1,225 ล้านคน จะมีผู้มีการในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเป็นจำนวนประมาณร้อยละ 6 ของประชากร(สถิติของสหประชาชาติ) ซึ่งหมายถึงมีผู้มีการอยู่ 360 ล้านคน ดังนั้น จำนวน "ผู้โชคดี" ในโลกจึงมีจำนวนประมาณ 865 ล้านคน(1,225+360) ซึ่งหมายถึงว่า

มา ณ 865 ล้านคน(1,225-380) ซึ่งหมายถึงว่า
เยาวชนไทยโดยแท้จริงแล้วอยู่ในท็อป 14.4 เปอร์
เซ็นต์ของ "ผู้โชคดี" ในโลก (865 ล้าน 8,000)
อย่างแท้จริง

ประเทศไทยในปี 2542 มีผู้อยู่ในระบบการศึกษ
ษาประมาณ 19.2 ล้านคน โดยแยกออกเป็นระดับ
อนุบาล 2.8 ล้านคน ประถมศึกษา 6.2 ล้านคน
มัธยมศึกษาตอนต้น 3.5 ล้านคน มัธยมศึกษา
ตอนปลาย 2.7 ล้านคน อุดมศึกษา 1.7 ล้านคน
(แยกเป็นค่ากว่าปริญญาตรี 0.4 ล้านคน ปริญญา
ตรี 1.2 ล้านคน สูงกว่าปริญญาตรี 0.08 ล้านคน
และอื่นๆ อีก 2.3 ล้านคน (พระสงฆ์ การศึกษาพิ
เศษ การศึกษานอกระบบ)

จำนวน 1.2 ล้านคนของผู้ศึกษาในระดับปริญญา
ตรีนี้แหละ คือกลุ่มของเยาวชนผู้โชคดีที่กล่าว
ถึง เพราะมีอาหารครบทุกมื้อ มีคุณภาพชีวิตที่ดี
และมันคงพอควรเหนือกว่าคนอีกมากในประเทศ
และในโลก ประการสำคัญมีชีวิตที่มีความหวังและ
ความสำเร็จรอคอยอยู่ข้างหน้า

สำหรับนักศึกษาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยของ
รัฐนั้นยิ่งโชคดีขึ้นไปอีกชั้น(นอกจากโชคดีที่อยู่ใน
ท็อป 14.4 เปอร์เซ็นต์แล้ว) เพราะได้เรียนอุดมศึกษ
าโดยพ่อแม่ผู้ปกครอง(ซึ่งปกติมีฐานะดีพอควร
อยู่แล้ว) มิฉะนั้นคงไม่มีคนมาให้อุปกรณ์การเรียน
ที่ดี จนสามารถสอบแข่งขันเข้าเรียนได้) ออกเงิน
ค่าเล่าเรียนต่ำกว่าต้นทุนจริงมากมาย

ส่วนแตกต่างระหว่างค่าเล่าเรียนจริงและค่าเล่า
เรียนที่พ่อแม่ผู้ปกครองต้องออกก็มาจาก ค่าเงินค่า
อาหารที่ประชาชนทั้งประเทศร่วมกันจ่ายนั่นเอง ดัง
นั้น นักศึกษาไทยในมหาวิทยาลัยของรัฐจึงเสมือน
กับถูกถือเคอร์ 3 ชั้นกล่าวคือ ชั้นแรกโชคดีที่เกิด
มาอยู่ในท็อป 14.4 เปอร์เซ็นต์ ของคนในโลกชั้น
ที่สองโชคดีที่เกิดมาพ่อแม่มีฐานะสามารถส่งเสีย
ให้มีพื้นฐานการเรียนที่ดี แข่งขันกับเขาได้และ
สามารถเรียนสูงๆ ได้ และชั้นสามโชคดีมีประชา
ชนช่วยออกเงินค่าเล่าเรียนส่วนใหญ่ในระดับมหา
วิทยาลัยให้อีกด้วย จะว่าไปแล้วถูกถือเคอร์ชั้นที่สี่
อีกด้วย โดยเกิดมามีมันสมองที่ดีหน้าตาดี สุขภาพ
แข็งแรงสมบูรณ์ทุกอย่างเป็นปกติ

*โชคดีขนาดนี้แล้ว ถ้ายังไม่ตระหนักยังไม่
พอใจในสิ่งที่ตัวเองมี และไม่คิดถึงบุญคุณพอ
แม่และประชาชนที่ช่วยออกค่าเล่าเรียนให้จน
มาถึงจุดนี้ได้แล้ว ก็น่าให้เป็นห่วงอนาคตของ
ชาติ*

คนโชคดีจะเป็นคนโชคดียิ่งขึ้นก็ต่อเมื่อมี
จิตสาธารณะ(PUBLIC-MINDED) นึกถึงส่วน
รวมและสังคม เพราะจะทำให้เป็นทรัพยากร
ที่มีค่าของครอบครัวและของประเทศมากยิ่งขึ้น